

SZIVÁRVÁNY

2002. MÁRCIUS 3

Betűzgető kicsiknek

ALEKSZEJ TOLSZTOJ

A KÉRKEDŐ NYÚL

ÉLT AZ ERDŐBEN EGY NYÚL. TÁRSAINAK ÍGY BESZÉLT:

– NEM BAJUSZKÁM VAN: ARASZOS BAJSZOM, NEM LÁBACSKÁM: ROPPANT MANCSOM, NEM FOGAM VAN: AGYARAM. NEM FÉLEK ÉN SENKITŐL!

ARRA REPÜLT A HOLLÓ, MEGHALLOTTA. MEGIJEDT A NAGYLEGÉNY NYUSZI:

– HOLLÓ NÉNE, Ó, JAJ NEKEM, SOHA TÖBBÉ NEM KÉRKEDEM!

EGYSZER A HOLLÓT MEGTÁMADTÁK A KUVASZOK, HÚZTÁK, TÉPTÉK, RÁZTÁK,

CIBÁLTÁK. “SEGÍTEK ÉN RAJTA” – GONDOLTA A MI NYULUNK.

FELSZÖKDELT A DOMBRA, OTT MEGÁLLOTT. A KUVASZOK ÉSZREVETTÉK, S UTÁNA EREDTEK. A NYUSZI ELSZALADT, A HOLLÓ MEGMENEKÜLT.

NEMSOKÁRA TALÁLKOZOTT A NYÚLLAL, S LEKIÁLTOTT NÉKI:

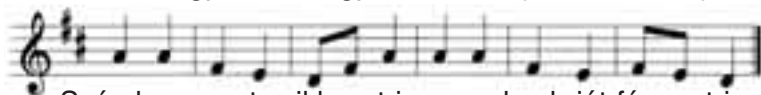
– NEM KÉRKEDŐ VAGY TE: IGAZI VITÉZ VAGY!

HEJ, NYULACSKA

Hej, nyu - lacs - ka, ki - csi - ke, ki - csi - ke,
völ - gyet, he - gyet be - fut - ja, be - fut - ja,

Szép lo - va - mat szikkaszt - ja, a ga - lamb - ját fá - raszt - ja.

2. A Szöllősi udvarán, udvarán
Minden délben dobogván, dobogván,
Annak adjuk a leányt, ki felköti a kardját.
3. Felkötöttem kardomat, kardomat,
Add nekem a lányodat, lányodat,
Uccu láncos, lapatyos, fekete fodros, fátyolos.

A gyerekek kézen fogva körbe járnak az ének ritmusára. Egy fiú középen a 3. szakasz két sorát egyedül éneklí, majd megnevez egy kislányt, aki beszalad hozzá, és együtt forognak.

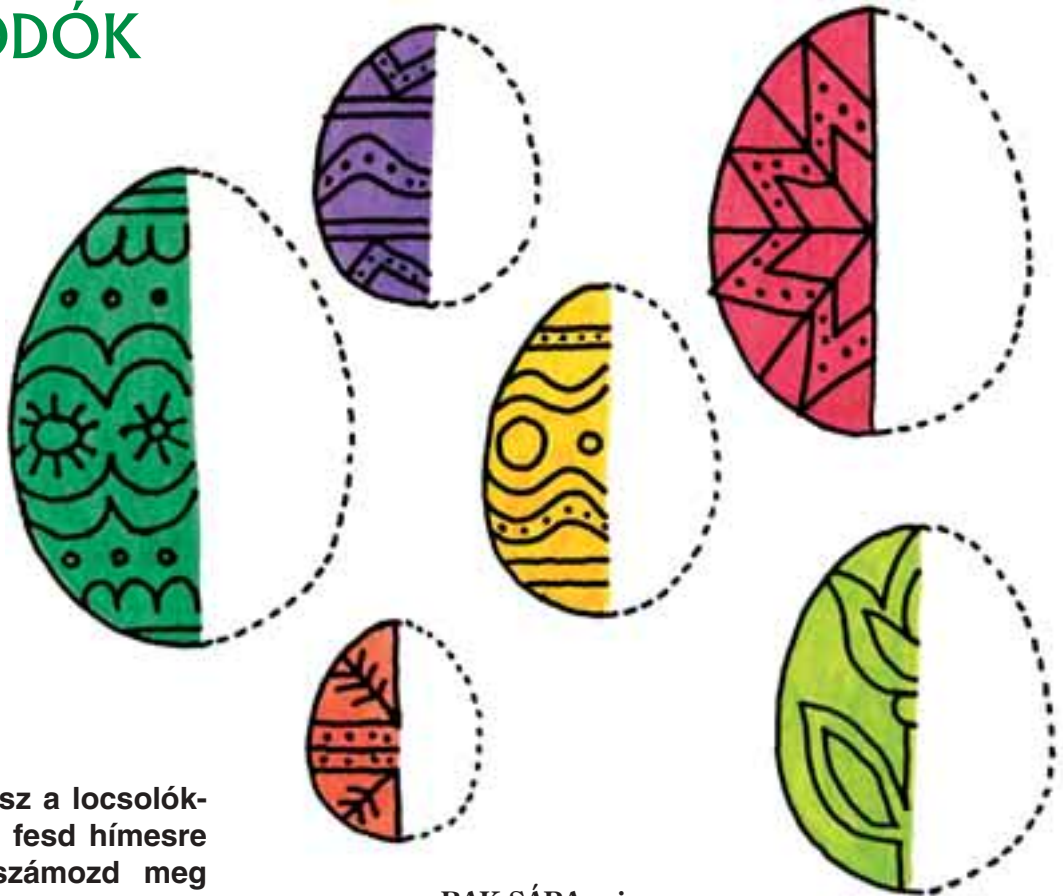

LÉVAY ERZSÉBET

LOCSOLKODÓK

Fuss, de úgyis
utolérlek,
hideg vízzel
megöntözlek!
Húsvéthétfőn
régí szokás:
lánykergető
locsolkodás.
Na, nem bánom,
legyen kölni,
hogy ne kelljen
átöltözni,
de jutalmam
nem lehet más:
kicifrázott
piros tojás.

Fél tojást nem adhatsz a locsolóknak. Kerekítsd ki, és fessd hímesre mindeniket. Végül számozd meg nagyság szerint a tojásokat.

BAK SÁRA rajza

Ha nem adnak
tojáskát,
Ülő vigye
tyúkocskát.

Rigmust mondok,
Tojást várok;
Ha nem adnak,
Odébb állok.

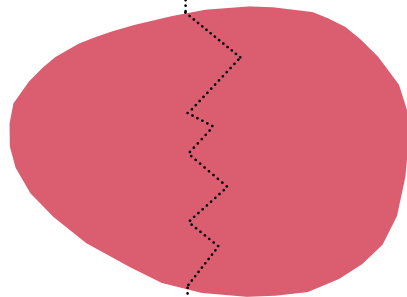
Medve döndüle be,
Bihaly búcsúzik el,
Adjanak egy tojást,
Mert ha nem,
megyek el.

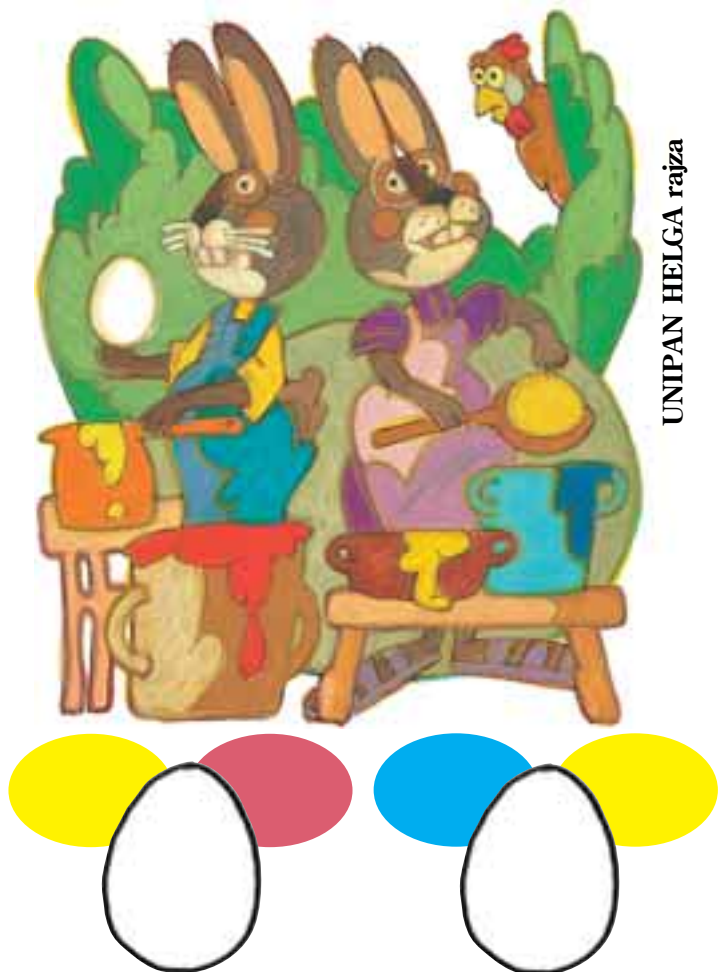
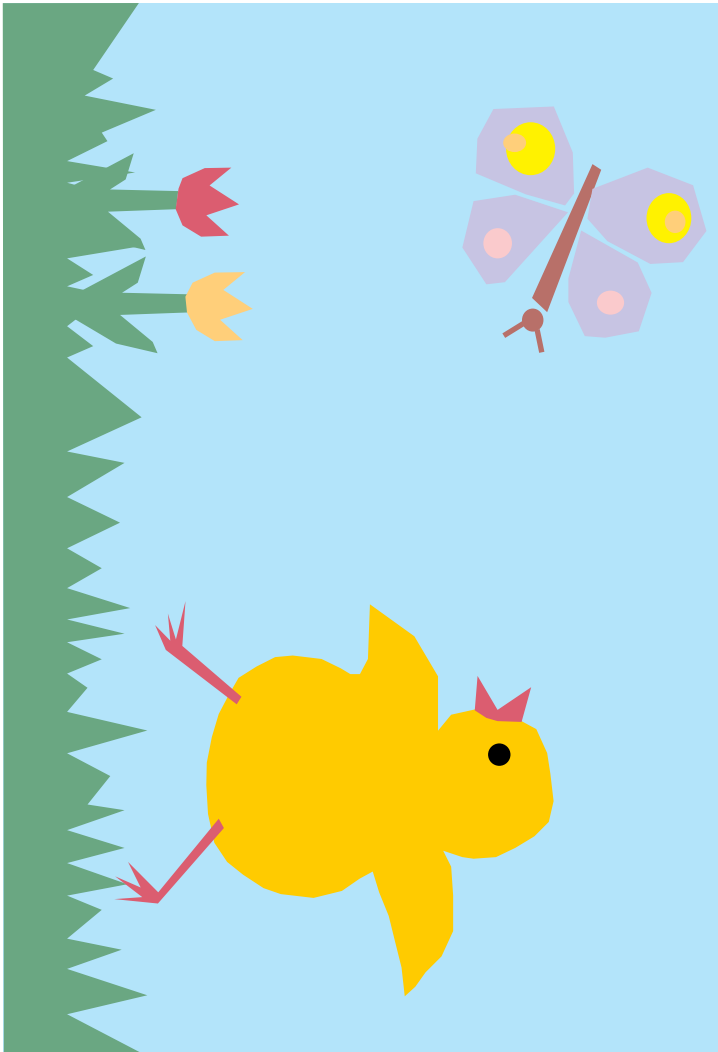
Foris Zsuzsa, Szecseleváros

Vágd ki, hajtsd kettőbe, írd rá a neved, végül az első oldalt vágd be a cakkos vonal mentén. Ha becsukod, tojás, ha félig kinyitod, kikel a csibe, majd a réten szalad.

*Boldog húsvétot
kívánok!*

*Kicsi csürke vagyok,
Ajtó mögött állok,
Vízbevetni jöttem,
Piros tojást várok.*

UNIPAN HELGA rajza

Próbáld ki, milyen színű lesz a tojás,
ha kétféle festékbe mártja a nyuszi.

**Mondd el
szóban,
amit Kati
néni rajzban
mesélt el.**

DÉNES GYÖRGY
GYÖNGYÉLET

Kakas Marci
szemétdombján
olyan gőgös,
majd szétrobban.

Nézi, nézi
tarka népét,
leginkább a
jércék szépét.

Seregére
ügyel nagyon,
azt hiszi, ő
Napóleon.

Kukorint is
kettőt-hármat,
kiváltképp, ha
kedve támad.

Fölpillognak
rá a jércék,
megcsodálják
hangja ércét.

8

**A kakasnak kackiás taraja, díszes farktollai, sarkantyúja van, tyúkanyó-
nak pedig szeme fénye, kiscsibéje. Számold meg, hány!**

**Hát a jércét felismered-e? Tudod, mi volt kiskorában, és mi lesz belőle
nemsokára?**

GYURCSÓ ISTVÁN
KOTKODÁCS

Tyúk, tyúk, kotkodács,
minden napra egy tojás.
Egy tojásból egy kakas,
két tojásból két kakas.
Kotkodács, kotkodács,
minden napra egy tojás.

Nagy domb, szemétdomb,
két kakas már elég gond!
Csirke csirreg, káricsál:
– Két kakas lesz a király?
Csirkenép, csirkenép,
legyen egy király elég!

Sorold fel, kik laknak a baromfiudvarban.

A hangjukat tudod-e utánozni?

Öt kis udvar,
mi van benne?
Rajzold és színezd
tovább,
ami félbemaradt.

Csak egy valami
ugyanolyan mind
az öt háztájiban.
Mi az?

Számold meg,
mi van több:
tyúk vagy fa?

Keresgélj,
gondolkozz:
melyik gazda nem
tud felmászni a
háztetőre?

A MOCSÁRI MANÓK MEG AZ ÉLET VIZE

Szibériai népmese. RAB ZSUZSA fordítása

Élt egyszer a messze Szibériában egy vadász. Jártában-keltében egy irdatlan nagy mocsár akadt az útjába. Vad át nem jutott, madár át nem röptült rajta, akkora volt.

Hanem a vadászt nem olyan fából faragták, hogy egy mocsártól megijedjen. Kapta magát, nekiveselkedett, át akarta ugrani. De nem ugrott elég nagyot, s épp a mocsár köze-

pébe pottyant, egy nagy zombékra.

Körülnézett, s elállt szemérszája: egy sereg megnyergelt, fölszerszámozott nyúl ugrándozott körülötte. Úgy ficánkoltak, mint a jóvérű paripák. Apró emberkék bújtak elő a zombékok alól, föl pattantak a nyúlparipák hátára, odavágtattak a vadász elé, köszöntöttek szépen, aztán mindjárt elpanaszolták neki a bajukat:

– Csak te segíthetsz rajtunk, földi halandó! Ragadozó pusztít a birodalmunkban: a coboly. Úgy látjuk, vadász vagy. Lódd le azt a fenevadat!

A mi vadászunk fogta az íját, megkereste a cobolyt, le-

terítette, s vitte a mocsári manóknak. Örvendeztek a manók, nem győztek hálálkodni:

– Nagy jót tettél velünk, vadász! Megháláljuk. Adunk neked az élet vizéből. Eredj haza, és várj bennünket.

Hazament a vadász a falujába, s vitte a hírt: hamarosan halhatatlanok lesznek. Eljönnek a mocsári manók, és hozzák az élet vizét.

Várták-lesték a vendégeket. Az asszonyok sütöttek-főztek, az emberek fát aprogattak, tüzet élesztettek, a gyerekek még álmukban is a mocsári manókról beszéltek.

Egy nap aztán megérkeztek. Porzott az út utánuk, úgy vágattak nyúlparipáikon. A vezérük fenyőfa bödönkében hozta az élet vizét.

Amikor az emberek meglátták, micsoda paripákon ügetnek, olyan harsány nevetésre fakadtak, hogy rengett a hasuk belé.

Megharagudtak a manók, le se szálltak nyúllovukról. A vezérük fogta a fenyőfa bödön-

két, s ráloccsantotta az élet vizét a cirbolyafenyőkre. Aztán visszavágtattak a mocsárba.

Azért öregszenek meg azóta is az emberek, s azért zöldellnek száz meg száz évig Szibéria erdeiben a cirbolyafenyők.

A SÁRKÁNYKÍGYÓ TALÁLÓS KÉRDÉSEI

Elt egyszer egy Kristóf nevű kisfiú. Nagyon szerette a meséket, mivel az anyukája minden este mesélt neki.

Egyik éjjel álmában különös világba került. Aranyerdők, ezüstbokrok, rézmezők vették körül. Előtte egy tócsában egy aranyhalacska ficáncolt.

– Vegyél ki ebből a tócsából – kérte. – Nem bánod meg, mert én a világ összes titkát tudom.

– És miért lenne nekem az hasznos? – kérdezte Kristóf, miközben gyengéden kiemelte.

– A hétfejű sárkánykígyó országába kerülél. Három kérdést tesz fel, amire a választ csak én tudom, kivéve egyetlen egyet. Én most aranykagylóvá változom, tégy a zsebedbe, s indulj a közepső ösvényen.

Kristóf úgy is tett. Éjjelre egy vityilló előtt találta magát. Bezörgetett az ajtón. Egy ősz öregembert talált a búbos kemence előtt.

– Adjon Isten, öregapám! – köszönté illendően. Szállást kérnék, ha vóna!

– Van itt, fiam, bőviben, de falni való nem sok, mert kétszáz éve nem eszek mást, csak ityókat, pityókat s ripityókat.

– Nem baj, öregapám, csak abból legyen elegendő.

Jóízűen falatoztak, aztán nyugovóra tértek. Pirkadatkor az öreg adott neki egy pokrócot, ami véd a hidegtől, melegtől, s útbaigazította.

Kristóf ment, mendegélt, mígnem elérkezett a Kék hegyekhez. Három napig tartott, mire felért a csúcsra. Alig tudott kúszva átcsúszni, hogy a fejét be ne verje az égbe. Alatta hó és jég borított mindent.

No, most mihez kezdjen? Eszébe jutott az öregember pokróca. Magára húzta, s indult lefelé. Egy barlangot pillantott meg, ahová orozkodva belopakodott.

Vérfagyasztó ordítást hallott, s a mélyből előkúszott egy hatalmas hétfejű sárkánykígyó.

– Miért jöttél, Krisstóf? – sziszegte.

– Vissza szeretnék jutni az én világomba –

válaszolta a félelemtől reszketve.

– Előbb három találóssz kérdésszemet fejtsz meg! Kicsi, ssszem és zzzöld. Mi az?

Kristóf hiába törte a fejét, de ekkor elkezdett mocorogni valami a zsebében, s az aranyhalacska már súgta is: „Borsószem”.

A sárkánykígyó feltette a második kérdést:

– Melyik a legrövidebb ssszó?

Az aranyhal ismét Kristóf segítségére sietett.

– Ez a szó az „Ó”!

A sárkánykígyó folytatta:

– A vak is látja, a sssüket is hallja, a néma is beszél. Mi az?

Kristóf segélykérően tekintett a halacskára, de az néma volt. Ő sem tudta a választ. Kristóf magára maradt. Gondolkodott, törte a fejét.

– Megvan! Nem lehet más, csak az álom!

Ekkor a sárkánykígyó könyvvé változott. Kristóf a kezébe kapta, s kifutott a barlangból. Az anyukája ébresztgette. Kinyitotta a szemét, s ott volt az aranyhal az akváriumban, mellette egy könyv. A címe: *A sárkánykígyó találós kérdései.*

Farkas Bence, Sopron

Na ugye, hogy semmi – a tél se – tart örökké! Én már várom, hogy a hó alól bújjon ki a hóvirág finom, zsenge, mégis legyőzhetetlen lándzsalevele, hegyes kis bimbója, amely végül gyönyörű szép virággá nyílik! Mert – higgyétek el nekem, öreg kicsi törpének: legszebb a tavasz. En-

**Tordai Hilda és Nóra,
Marosszentgyörgy**

nek is első hónapja, a március.

El se hiszitek, mennyi kedves levelet kaptam a múlt év utolsó napjaiban és január folyamán. Amikor olvastam kedves soraitokat, néztem rajzaitokat, szinte hallottam csengő kacagásokat is.

Hosszú évek óta először fordul elő, hogy egyetlen olyan levelet se kaptam, amelyikről hiányzott volna a feladó pontos címe. Mondhatom: ez az esztendő sem indult rosszul.

A legjobb az, hogy örö-

mömmel nem voltam magamban, hiszen elolvastam a leveleket, megmutattam a rajzokat kedves Feleségemnek, Típetupának is, aki velem együtt örvendezett. Szívem szerint Kukucsinak is megmutattam volna, de ökelmét ilyenkor (még) nem érdekli semmi. Már karácsony óta alszik, akkor is csak vacsorára kelt fel. Áprilisban azonban, mielőtt elindulna a Tisztás felé mezőgazdasági munkára – felolvasok neki minden leve-

Szabó Anna, Székelyudvarhely

let. Akkor majd Mackóéknak is megmutatom legalább a rajzokat, és Bográcsnak is, Erdész Bácsi kutyájának, az én igaz barátomnak.

Lám, most, hogy őket sorolom fel, megint elbúsultam magam, hiszen a legaranyosabb barátomnak, Ózikének immár három éve nem mutat-

hatom meg. Tudjátok: Orvvadász Bácsi lesből lelőtte. Igaz, meg is lakolt érte: Bogrács a durranásra odarohant, leteperzte a földre, Erdész Bácsi pedig bekísérte a faluba a rendőrségre, és úgy bedutyizták, hogy mire ismét kiszabadul, úgy fél majd a puskától, mint ördög a szenteltvíztől. Soha többé nem jut eszébe, hogy őzikére lőjön! Úgy kell neki.

Ti pedig legyetek szorgalmasak, tanuljatok isiben-oviban, és írjatok nekem is egy-egy levelet néha. Én mindenkinek válaszolok.

Ne feledjétek: ennek a hó-

napnak az utolsó napjára esik húsvétvasárnap, Jézus feltámadásának napja. Azt jelenti ez a nap, hogy hiába ármánykodnak a gonoszok – a jó úgyis győz, mert Jézus legyőzhetetlen. És egy nappal később: öntözés. Én is megöntözöm kedves Feleségemet, Tipetupát.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Címlap-hátlap:
SOÓ ZÖLD
MARGIT

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXIII. évfolyam. 253. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI.

A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro
Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L.** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.

ISSN 1221-776x.

Ára 8000 lej

HÚSVÉTI NYUSZI

Tyúkanyóhoz sietve
indult a kis nyuszi.

Úgy hallotta, a tojásért
oda kéne menni.

Azt még meg kell festeni,
gyerekekhez vinni,
szép kis kosárkába

zöld búza közé
bele kéne tenni.

Húsvét hajnalát
így kell ünnepelni!

Szotyori Erika, Brassó

ITT A TAVASZ

Itt a tavasz, itt van újra. Kedves Csipike na-
gyon várja már, hogy a gyerekek verseit, raj-
zait, meséit, mondókáit, üdvözetét és min-
den más tavaszról szóló dolgot kitehessen a
Szivárványba.

Elekes Izabella, Kápolnásfalu

Méra Emil, Tekerőpatak

Boros Melinda,
Zetelaka

HÚSVÉT

A kislányok
tojást festenek,
pirosat vagy
épp hímeset.
A fiúk meg
mit csinálnak?
Locsolják
a kislányokat!

Opra Szende,
Kovácszna

Ferencz Katalin, Tekerőpatak

CSIPIKE TATRANGI BARÁTAI

Most megpróbálok levelet írni neked, mert még nem írtam senkinek. **Tóth Nimród** a nevem, második osztályos vagyok. Van egy kisebb testvérem, Brigittának hívják. Jó volt a téli vakációban, sokat játszottunk a hóban a barátaimmal és a testvéremmel.

Én **Farkas István** vagyok. Várom a tavaszt, hogy menjek a traktorral a mezőre.

Szeretettel várom minden hónapban a Szivárványt. Elsőnek a leveledet olvasom el, hogy milyen újdonságokat írsz magadról és a barátaidról.

Szeretem a Szivárványban a sok színes rajzot, amit a gyermekek neked festenek és a sok érdekes játékot, kézimunkát. Szeretettel, **Roland**

Nagyon szeretem az állatokat. Néha rossz vagyok, tudom, mert megharagítom a tanító nénit és a szüleimet is. Próbálok jó, szófogadó fiú lenni.

Niculicea Viorelka

Már négy éve ismerem a Szivárványt, mert van egy negyedikes nővérem, akitől elvettem. Félve forgattam, mert mindig veszekedett, hogy ne hogy elszakítsam. Most boldog vagyok, mert az én Szivárványomat forgatom, és nem kell kérjek senkit, hogy olvasson belőle. Szívesen olvasom, nézegetem, és már a nővérem Nap-sugarját is olvasom.

Zaharia Mónika

Sikó Dorottya, Gyergyószentmiklós

